

Čas

Čas je zamrznil v ceveh.

Ne kaplja, se ne trklja.

Zelo ploščati smo. Ležimo na trebuhu.

Poslušamo, kako nam v votlih udih

brnijo kosti. Od tega zvoka nas ščemi po koži.

Šelesti nam v mislih,

ki predstavljajo pohabljenе pajčje noge

negotovo in drsljivo.

Misli mislijo na ognje. Grejo

v enakomernih zubljih navzgor, navzgor

po bregu.

Z grička na griček. Utonejo v vdolbini

in se spet pokažejo. Zelo so tihi zublji,

zelo so brezčasni.

Visoko gori v vršičku brez vetra

binglja prazni meh kadavra.

Iz ognjenega cvetja

se vzdiguje in pada živalski obraz.

Zelo razmehčan. Zelo brez kosti.

Zdaj pristopi Rožengruntar, lep, ki vse razume,

z zloženimi koraki in odpira pipe časa.

Frcne nas s svojim pogledom, rožastim, rožastim,

da se hitro razsejemo:

v brnenja, sama brnenja, v leho, kjer zdaj že precej na glas,

precej brezsravno pojejo kosti pod razburkano kožo.

Dane Zajc:

IGRA BESED IN TIŠIN

Pred mano leži drugi rokopis moje pesmi. (Prvi je zgubljen, in če se prav spominjam, je bil še bolj nečitljiv, kot je ta, ki ga gledam pred sabo.) Ta drugi rokopis se je ohranil zato, ker je napisan v bloku. Gledam zadnje štiri verze, drugi so na prvi strani lista. **Čez prstov razpadanja let**, je zapisan prvi verz. Beseda prstov je uničena, tako rekoč s srdom je prečrtana. Nadomestila jo je beseda sklepov. Zdaj se verz glasi: **čez sklepov razpadanje let**. Potem so številke in črke in na koncu se verz bere: **ob letu razpadanja sklepov**. Tisti, ki je pesem pisal, je torej ob treh ali štirih različnih časih likvidiral besedo, iskal v novo, sestavljal besede v štiristope, jih klical iz njihovih vdolbin in jih spet prestavljal. Najbrž da je tudi sebi prebiral ta štiristop